

Irena Šenová

STINY NOCI

Irena Šenová

STINY NOCI

JONATHAN LIVINGSTON

Copyright © Irena Šenová, 2022

Obálka © Aleš Vašák, 2022

ISBN 978-80-7551-246-8

I. část

JEDNÉ TEMNÉ NOCI ROKU 1620

Byl klid. Ticho. Podezřele nezvyklé až umrlčí ticho obcházelou chudou a opuštěnou vesnici. Nuzné dřevěné chalupy ozařoval v této černočerné tmě jen veliký kulatý plápolající měsíc.

Prozatímní mír a klid vesnice prořízlo jen občasné pochrupnutí nebo výdech. Jinak nic. Ani větvička se nepohnula. Ani sebe-menší vánek nezašelestil. Uprostřed vesnice, si potichu plápolal dohasínající oheň. Všechno spalo. Zvěř, ptáci i lidé. V míru. Zatím.

Jenom pes, choulící se v teple odrážejícího se z ohniště, sebou zavrtěl, obezřetně zvedl hlavu a zavětril. Listy na stromech se pohnuly a za chvíli, se pomalu začal zvedat vítr. Z dále se ozvalo temné zavytí. A ještě jedno. Znovu, ale o mnoho blíže. Zvedající se vítr rozdmýchal oheň a jiskřičky poletující okolo podpálily okolní vyprahlou zem. Oheň se po suché trávě šířil rychlostí blesku, až se dostal k první chatrči. Zběsile štěkající a vrčící pes, praskání dřeva a kvílení větru probudilo všechno živé.

Lidé se zoufale snažili uhasit oheň, a v tom shonu a křiku si nevšimli ještě větší hrozby. Hrozby cíhající na svou kořist ze stínu nedalekých stromů. Hrozby nesoucí smrt. Teprve, když se ozvalo hluboké a naléhavé zavytí, se všichni zastavili. Pak ještě jedno, jako by mu druhé odpovědělo. Pak to přišlo. Peklo. Peklo na zemi.

Zoufalý pláč žen a křik mužů se rozléhaly široko daleko. Byli tu. Oba. Přišla jejich noční můra i zlý sen. Potkala i je, zrovna tak, jako desítky okolních vesnic. Jejich noční můra obcházející po nocích. Plenící celé vesnice a rozsévající smrt. Smrt. Bolest a beznaděj. Nikdy nenechala kámen na kameni. Vyplenila a vyvražдила celé vesnice. Nikdy nikdo nepřežil. Nikdy. Až teď.

„Počkej!“ ozval se hluboký výkřik. A dívka, choulící se strachy na zemi, se naskytla nezvyklá podívaná. Když se odvážíla zvednout zrak, dívala se do těch nejmodřejších očí na světě. Nesklánělo se nad ní monstrum. Zvíře. Ďábel. Skláněl se nad ní muž a nepokrytě a se zájmem si ji prohlížel. Neodvážíla se ani pohnout. Muž zvedl ruku, prstem setřel kapičku krve z její tváře a pak jej vložil do úst. Vypadalo to, že ucukl. Znejistěl.

„Musíš ji zabít, Agatone!“ ozvalo se znovu za jejími zády, „víš, že musíš! Nemůžeš...“ Nenechal hlas domluvit. Jen střelil pohledem kamsi za záda dívky.

„Jdeme!“ procedil mezi zuby, a ještě naposledy se sklonil a pohladil ji po tváři.

S O U Č A S N O S T

„Dokázala jsem vyhledat své předky až do sedmnáctého století, jenom nechápu, proč mám stále pocit, že mi něco uniká, babičko,“ dívka se zamračila na starší ženu, která stála nad plápolajícím ohněm a v těžkém železném kotli zrovna něco míchala.

„Ale všechny mé otázky se, myslím, zodpoví zde,“ dívka zapíchla prst do mapy před sebou. „Alespoň konečně zjistím, proč jsem tak divná.“

„Nejsi divná, jsi jiná, Diano,“ usmála se babička, aniž by odvrátila zrak od kamen. „Zrovna tam chceš hledat odpověď? Na místě, kam nikdo nechodí a kam se bojí i lesní zvěř, děvče? Na tom bohem i lidmi, zapomenutém místě? Říká se, že tam straší. Na hrad Castenvil se nikdo neodváží.“

„Ano, zrovna tam, babičko. Všechno mé pátrání končí zde a já chci vědět něco o svých předcích. Však se na nás podívej...“ usmála se a vzala ženu za ruku. „Žijeme v lese jako nějací poustevníci. Bez televize, internetu, telefonu. Vaříme lektvary a sbíráme byliny. Ještě před několika stoletími by nás upálili na hranici za čarodějnictví.“

2. část

Dívka vyšla z lesa a vysíleně padla na kolena. Když konečně uviděla hradní bránu, unaveně vydechla a rozhlédla se kolem. Obrovský hrad, obehnaný hradbami uprostřed nepropustného lesa, vypadal zlověstně a strašidelně.

Dva dny se tvrdohlavě plahočila houštinami, ale nechtěla si ani za nic přiznat porážku. Nikdy. Jednou babičce řekla, že se nevrátí dříve, než najde odpovědi na svoje otázky, tak to přece nevzdá hned na začátku. Její vizáž také tomu odpovídala. Byla unavená, špinavá, ruce i nohy samý šrám, poškrábané od trní a větví, ale hlavně byla hladová. Hodně hladová.

S nadějí se rozeběhla k bráně, která se před ní se skřípotem otevřela. Zvláštní, pomyslně si, když vzala za velký kovový kruh na dveřích a několikrát zabouchala. Ještěže nevěřím na strašidla.

Těžké dřevěné dveře se otevřely a shrbený stařec si ji změřil pohledem. Vypadal jako z jiného století. Jako by zaspal dobu. Vůbec to tu vypadá, jako by se tu zastavil čas, prolétlo jí hlavou, když vstoupila do ohromné haly, osvětlené plynovými kahany. Všude na stěnách visely zvláštní obrazy a místnosti věvodilo veliké dřevěné schodiště.

„Vítáme tě u nás, děvče,“ na schodech stála starší asi padesátiletá žena a vedle ní snad nejkrásnější dívka, jakou kdy viděla. Vlasy měla černé jako eben, když k ní přistoupila blíž, její oči plály jako smaragdy. „Jak ses k nám dostala?“

„Já..., no..., lesem, pěšky, auto mi vypovědělo službu, tak...,“ zarazila se a nasucho polkla. Měla najednou pocit, jako by ji někdo propaloval pohledem. „Tři dny jsem na cestě, tak se nezlobte, že vypadám...,“ rozpačitě si přejela rukou přes špinavý a potrhaný šat. „Mohla bych..., mohla bych si někde smýt tu krev, prosím? Já

jenom..., poškrábala jsem se od trní a...," připadala si najednou tak trapně a nejistě.

Obě si ji prohlížely s takovým zvláštním výrazem, jako kdyby tu poprvé v životě viděly živou bytost.

„Oxana,“ usmálo se děvče a vykouzliho ukázkové pukrle. „Toto je moje matka Elvíra, támhleten floutek u dveří je můj bratr Leandr...“ na chvíli se odmlčela, jako kdyby jí dávala možnost si ho prohlédnout.

Nic moc zvláštního, prolétlo Dianě hlavou, když se otočila jeho směrem. Vypadal jako typický nafoukaný rozmazlený hejsek.

„No... a toto je můj bratr Agaton,“ dokončila větu a pohodila hlavou za Dianina záda. Nedokázala se podívat tím směrem. Srdce se jí rozbušilo jako na poplach. Její dech nabíral na intenzitě a měla pocit, že jí tep bije tak nahlas, že to musí být slyšet. Nervózně přešlápla z nohy na nohu, a když zvedla zrak, spatřila ty nejmodřejší oči na světě. Ještě nikdy se jí nestalo, aby ji pouhá přítomnost muže takto rozhodila. Cítila, jak se jí hrne krev do tváří, a měla pocit, že nedokáže dostat svůj dech pod kontrolu.

Muž k ní beze slova přistoupil a se zájmem si ji prohlížel. Oči ma neustále zíral do její tváře, jako kdyby viděl přízrak. Vypadalo to, že je překvapený, užaslý, nebo zmatený. Chvíli jen tak stál, pak k ní vztáhl ruku, jedním prstem setřel kapičku krve z její paže a vložil si ji do úst. Ucukl a zatřásl hlavou, jako by si potřeboval urovnat myšlenky.

„Já jsem Agaton,“ řekl po chvíli a vzápětí se mu dívka sesunula do náruče.

„Nech připravit horkou koupel a sežeň nějaké lidské jídlo, Leone.“

Agaton pokynul shrbenému starci a dívku držel v náruči. Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Byla tak stejná, tak moc podobná ženě, do které se před čtyřmi sty lety zamiloval. Jen jednou ochutnal její krev a už nikdy na ni nezapomněl. Nikdy. Ještě po čtyř stech letech cítil vůni její krve a kůže. A teď to tu bylo zas. Jedna jediná

kapička, jeden jediný pohled a byl ztracen. Cítil se jako panic před prvním milováním.

„Nemůže tu zůstat, Agatone!“ Leandr si založil ruce na prsou a zastavil mu cestu.

„Uhni mi z cesty, bratře! Víš moc dobře, že tím nic nezmůžeš,“ šlehl po něm pohledem a vykročil do schodů.

„Asi bych ti měla pomoci, bratříčku, nemyslíš?“ usmála se Oxa-na šibalsky, když položil dívku na postel. „Ještě se neprobrala? Horká koupel jí udělá dobře. Ale u toho...“ zapíchla prst do jeho hrudi a zatvářila se zděšeně, „u toho ty nebudeš.“

3. část

„Vy nebudete jíst?“ Diana si nervózně uhladila na těle dlouhý bílý župan a podívala se na talíř kouřícího se jídla.

„Ne, my už jsme jedli.“ Oxana s Elvírou se usadily naproti ní a se zájmem si ji prohlížely. Rozpačitě vzala do ruky lžici a pustila se do jídla.

„Děkuji za..., za ten pokoj a za tu koupel,“ špitla, aby protrhla hradbu mlčení. Poté, co se vykoukala v obrovské železné vaně a zabydla se v pokoji s velkou postelí s nebesy, jí bylo o hodně lépe.

„Zabloudila jsi?“ zeptala se po chvíli Elvíra a přistrčila před ni hrnek kávy.

„Ne, já..., měla jsem namířeno sem, jen mi auto vypovědělo...,“ nedořekla to. Zase měla ten pocit, že se na ni někdo dívá a po celém těle ji polilo horko.

„Měla jsi sem namířeno? Ty jsi neslyšela, co se povídá?“ překvapeně si ji Elvíra změřila pohledem, „že tu straší? Nikdo se sem neodvažuje, děvče.“

„Nevěřím na strašidla, a už vůbec se nebojím, však..., co by se mi tady mohlo stát? Také žijeme na samotě, totiž... Moje babička a já máme domek hluboko v lesích, daleko od lidí, tak..., jsem zvyklá.“ Nejraději by si ukousla jazyk. Tohle jim asi neměla říkat. Co si teď pomyslí? „Mimochodem, měla bych se asi představit. Jmenuji se Diana. Diana Prestonová.“

„A co tu tedy hledáš?“ ozvalo se ode dveří. Trhla sebou a podívala se na toho nejhezčího muže, jakého kdy viděla. Ebenově černé vlasy, modré oči. Byli si s Oxanou tak podobní.

„Já potřebuji odpověď, chtěla jsem vědět něco o svých předcích. Dohledala jsem si rodokmen až do sedmnáctého století, ale tady..., tady moje stopa končí.“ Odmlčela se. Čekala na jejich

reakci. Jakoukoli. Ale nic se nestalo, jen si ji prohlíželi s ještě větším zájmem.

„Dobrá,“ řekl až po chvíli Agaton a podíval se zamyšleně do plápolajícího ohně v krbu. „Můžeš tu zůstat, jak dlouho potřebuješ. Naše hradní knihovna je ti k dispozici.“ Otočil se k odchodu a vyběhl do zahrady. Potřeboval být chvíli sám. Potřeboval si utříbit myšlenky. Už dlouho nezažil takový pocit. Čtyři sta let? Jedna jediná kapička krve a je to tu zas. Zatřásl hlavou, jako kdyby si chtěl sám sobě dokázat, že to není možné. Nemůže být přece pravda, že by se zamiloval. Vztekle praštil do stromu a ten se vyvrátil i s kořeny.

„Nikdy ho v sobě nedokážeš zkrotit, Agatone. Nikdy!“

Zvrátil hlavu a zhluboka zařval. Potřeboval ze sebe dostat všechnen hněv, vztek a tu nesnesitelnou a nekonečnou marnost. Věděl, že má bratr pravdu. Věděl to, jen si to nechtěl přiznat.

„Nemůže tu zůstat, Agatone. Ty víš, co se stane, když tu zůstane.“ Nesmírnou, okem sotva postřehnutelnou rychlostí přirazil Leandra ke stromu.

„Zůstane tu, bratře. To nejsi ty, který tady rozhoduje,“ zavrčel mu do obličeje. Věděl, že tentokrát se jí nevzdá. Tentokrát ne. I kdyby ho to mělo stát všechno. I jeho věčný, marný a zbytečný život.

4. část

Diana si protáhla svoje unavené tělo a podívala se na hordy knih před sebou. Už čtrnáct dní se probírala hradní knihovnou, ale zatím se nedobrala kýženého výsledku. Nikdy neviděla tolik knih, starých děl, rukopisů, map a svitků pohromadě. Připadala si jako v Jiříkově vidění. Nemohla uvěřit, že se tolik starých a vzácných děl může skrývat na opuštěném hradě na konci světa.

„Krucí, musím sehnat nějaký kysličník,“ sykla. Strčila si prst do pusy a podívala se na rezavý hřeb trčící ze stolu. „To mi tak ještě scházelo.“ Omotala si palec kapesníkem a vyhlédla z okna. „Bez tak už je jistě čas na večeři.“ Její žaludek se náležitě hlásil o slovo. „Snad se konečně sejdeme pohromadě u večeře. Stejně je to divné.“ Neustále jí vrtalo hlavou, jak je možné, že s ní ještě ani jednou nevečeřeli. Že je ještě ani jednou neviděla jíst či pít. Za celou tu dobu ani jednou.

Seběhla po schodech dolů a zamířila do jídelny. Všude bylo ticho, klid, jen oheň praskal v krbu a za oknem zapadaly poslední paprsky slunce.

„Honí tě někdo?“ ozvalo se od krbu, když vpadla udýchaně dovnitř. O krbovou římsu se opíral Agaton, zamyšleně zíral do plamenů, ale ani se neotočil. Ani nemusel. Slyšel i cítil všechno. I když byla na druhém konci hradu, slyšel ji nadávat, když se pořezala. Rád poslouchal ty její monology a docela mu vlastně vyhovovala ta její samomluva. Dokázal poslouchat celé hodiny tlukot jejího srdce. A cítil její vůni. Vůni její kůže. Jejího těla. Vůni její krve.

„Kde jsou ostatní?“ špitla a podívala se kolem. Bylo jí divné, že se ještě nikdo z nich neobjevil. Zvláště Oxana si ji zřejmě velice oblíbila, protože nevynechala nikdy jedinou možnost být s ní.

„Jsou na lovu, Diano. Vráti se k ránu.“

Nechápavě se podívala z okna. Na lovu? Teď? Venku už se úplně setmělo a místnost ozařoval jen oheň z krbu.

„Potřebovala..., potrebovala bych kysličník..., já...“ znejistěla. Cítila se v jeho přítomnosti tak zranitelná a měla pocit, že kdykoli mu je poblíž, nepoznává sama sebe. Ještě nikdy se jí z žádného muže nerozklepala kolena jako z něho.

Když se pomalu otočil a přistoupil k ní, srdce se jí rozbušilo jako o závod. Očima dlouze zkoumal její tvář, ale neřekl nic. Automaticky udělala krok zpět, ale v tu chvíli ji nějakou zvláštní silou popadl a přirazil ke stěně vedle krbu. Hruď se mu zvedala neskrývanou touhou, a když k ní sklonil zrak plný vášně, rozklepala se jí kolena.

Jednou rukou vzal opatrně její prst a vložil si ho do úst. Jak málo by mu stačilo k tomu, aby si ji vzal. Aby si vzal její tělo. Její krev. Její život. Ale cítil, že tentokrát je to jiné. Tentokrát věděl, že chce víc. Chce její duši.

Slastně zavřel oči a přísál se k jejímu prstu. A zase to tu bylo. Ta neskonalá touha po ní. Po její krvi. Ztěžka položil ruku na zeď vedle Dianiny hlavy a vzrušeně zasténal. Na chvíli se odtáhl a snažil se získat trochu koncentrace. Opatrně se přiblížil k jejím rtům. Pomaličku, aby ji nevyplašil. K jeho úžasu se nebránila. Zastavil se centimetr od její tváře a čekal, až alespoň maličko dostane svůj splašený dech pod kontrolu.

„Můj bože,“ vydechl a vrhl se na její ústa s takovou vášní a nedočkavostí, jako by to bylo poprvé v životě. A když mu Diana vpletla prsty do vlasů, neubránil se hlasitému zasténání. Líbal ji vášnivě a náruživě. Líbal ji, jako kdyby na tom závisel jeho život. Ani si nepamatoval, jak je to dlouho, kdy naposledy cítil takovou touhu. Roky. Desetiletí. Století?

5. část

„Tak..., a chci vědět podrobnosti, Diano,“ řekla Oxana a usmívala se jako měsíček. Vtrhla totiž do místnosti zrovna ve chvíli, kdy ji Agaton vášnivě líbal a tiskl ke zdi.

Zatvářila se překvapeně a naoko káravě se podívala na Agatona. Ano, byla překvapená, v první chvíli jistě. Viděla kdy vůbec Agatona v takovémto rozpoložení? Zašátřala v paměti. Ne, jistěže ne. Za celou tu dobu, za celý ten nekonečný a věčný život nikdy. Ale hned vzápětí ji vystřídala jiná emoce. Radost. Vážně měla radost, že vidí svého bratra takto. Zamilovaného. Nemohla tomu uvěřit. Ještě jednou si ho změřila vševědoucím pohledem, a když za ním zapadly dveře, vrhla se na Dianu.

„Tak honem. Mluv!“ dotáhla překvapenou Dianu na pohovku u krbu, „a nic mi nezatajuj!“ A s vítězoslavným výrazem ve tváři se posadila vedle ní. Byla ráda, že je tu. Konečně nějaké povyražení. Konečně se v tomto nudném sídle něco dělo. Oblíbila si Dianu natolik, že se sama pasovala do role její chůvy.

„Já..., nevím, co chceš slyšet,“ zašeptala Diana a sklopila zrak.

„Jaké to bylo? Byl něžný, vášnivý, divoký..., no tak, Diano?“ Zamračila se na ni: „Líbilo se ti to, vid’?“

„No, já..., já nevím...,“ pokusila se vstát, ale Oxana ji stáhla zpátky na pohovku.

„Nepustím tě, dokud mi neřekneš pravdu. Jsme kamarádky, ne?“ chytla ji za ramena a podívala se jí do očí. „Nikdo tu přece není, jsme tu jen my dvě. Tak mluv, prosím. Líbilo?“ Diana přikývla hlavou k souhlasu a obličej jí polil ruměncem. „Vážně?“ vypískla Oxana radostí a objala ji.

„No, ano, líbilo, moc. On je..., je... zvláštní,“ zašeptala po chvíli.

„To ano. Ani nevíš jak.“

„Promiňte, pán říkal, že vám mám dát tohle.“ Ve dveřích stál Leon a v ruce držel lahvičku s kysličníkem.

Oxana se zadívala na lahvičku, a pak její zrak zabloudil k její ruce. Najednou si byla stoprocentně jistá, že tady se odehrává něco zvláštního. Ano. Její velký bratr se asi vážně zamiloval. Nikdy by se tvářil v tvář takovému pokušení nesnažil tak ovládat. Nikdy. Jedině, kdyby mu na tom záleželo. Kdyby mu na ní záleželo.

Po tváři jí přelétl úsměv. Že by se konečně někdo dostal pod tu hradbu, kterou kolem sebe vystavěl? Že by se mu konečně nějaká žena vryla do srdce? Ačkoli si vždycky myslela, že je to zhola nemožné, určitě je tomu tak. Přehrála si v hlavě všechny ty chvíle, kdy byl s Dianou. Všechny jeho pohledy. I když se to snažil skrývat, bylo jí to jasné. Její velký bratr, o kterém si myslela, že své srdce ztratil už dávno, ho znovu našel.

„A jak jde tvé pátrání, Diano?“ řekla po chvíli. Uvědomila si, že sama nepřítomně zírá do plamenů a přihloupě se usmívá.

„No já..., moc jsem zrovna nepokročila,“ zamračila se Diana. „Zatím jsem nenašla jedinou zmínku o místním osídlení. Vypadá to, že vesnice jménem Vlčí Jáma snad vůbec neexistovala.“

Oxana vytřeštila oči a ohromeně si změřila Dianu pohledem. „Ty hledáš vesnici jménem Vlčí Jáma?“

6. část

Agaton stál u okna a zamyšleně se díval ven. Uběhl týden, od té doby, co ji políbil. Celý týden od chvíle, kdy ji k sobě tiskl. Stále cítil hebkost jejích rtů, tu sladkost její krve. A stále slyšel, její slova: „Vlčí Jáma.“

Byl si už naprosto jistý, že je to ona. Potomek ženy, do které se před čtyřmi sty lety zamiloval. Musí být. Však když ji poprvé uviděl, měl pocit, že se mu to jenom zdá. Ta podoba. A ta chuť její krve. Je to ona, určitě.

Není nikdo, kdo by mohl hledat svoje předky z tohoto zapadlého kouta světa. Nikdo. Nikdo tehdy nepřežil. Vyplenili celé vesnice v okolí. Přežil tenkrát jeden jediný člověk, dívka, do které se bezhlavě zamiloval a která ho až do své smrti ze srdce nenáviděla. Zavřel oči a ponořil se do svých vzpomínek. Všechny vesnice v okolí v té době zanikly. Nikdo se už nikdy neodvážil se usídlit v těchto končinách. Lidé věřili, že tu žije ďábel, že tu straší a že se zde nachází brána do pekel.

Ona dívka se tenkrát uchýlila do hloubi lesa a stala se z ní velmi uznávaná a mocná čarodějka. Její nenávisť k němu ji hnala dál a dál. Pro znalost černé magie k ní z širokého a dalekého okolí přicházela spousta lidí. Kletby, uhranutí, věštění i lektvary všeho druhu, to vše od ní žádali. A to vše jim s radostí dávala. Její nenávisť ji dohnala tak daleko, že ji svatá inkvizice odsoudila k upálení na hranici. A tehdy mu odpustila, snad. Zachránil ji totiž z plamenů a odnesl do lesů. Věděl, že už ji neuvidí, a tak poprvé a naposledy ve svém životě řekl ta dvě slova: „Miluji tě,“ a zmizel.

„Zakrátko, bude zima,“ řekl, aniž by se otočil od okna. Dveře se se skřípotem otevřely a dovnitř vstoupila Diana. Poznal to. „Brzy